

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΜΑΝΔΡΕΚΑ

Το Στένεμα

2022

ΑΘΗΝΑ

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Καλλιόπη Μανδρέκα γεννήθηκε στην Αθήνα το 1991. Αποφοίτησε από την Ανωτέρα Δραματική Σχολή του Θεάτρου Τέχνης Κάρολος Κουν και του τμήματος Θεατρικών Σπουδών της Φιλοσοφικής Σχολής Αθηνών. Το 2020 άρχισε να φοιτά στο Διδρυματικό Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών «Δημιουργική Γραφή» του Παιδαγωγικού Τμήματος Νηπιαγωγών του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6947519741

Email: kalliopimandreka@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021 – Μάιος 2022) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Μάνο Κουνουγάκη.

Το θεατρικό έργο *Το Στένεμα* της Καλλιόπης Μανδρέκα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Κέιν

Λέιν

Μάρλεϊ

Πελάτης

Εργαζόμενος

Γυναίκα

Κυρία

Νεαρός

Έφηβη

Περίληψη

Η Λέιν, ιδιοκτήτρια του 'Παπουτσάδικου Λέιν' δουλεύει επί χρόνια μαζί με τον υπάλληλο της Κέιν και είναι εκ διαμέτρου αντίθετοι. Ο πρώτος λατρεύει τις επαναστάσεις και η δεύτερη τις γόβες. Ο καινούριος νόμος περί στενέματος παπουτσιών, αναταράσσει τις ισορροπίες. Ο Κέιν προσπαθεί να αντιδράσει, ενώ η Λέιν να πειθαρχήσει. Ο Μάρλεϋ, ο μεγάλος ανταγωνιστής της Λέιν, θέλει να επωφεληθεί, ενώ οι πελάτες υπομένουν τον πόνο, χρησιμοποιώντας ο καθένας τα προσωπικά του όπλα, για να ξεχάσουν ή να ξεφύγουν από το στένεμα.

1^η Σκηνή

Ένας χώρος με τεράστιους κόφτες και τροχούς. Τρομεροί ήχοι ακούγονται, καθώς τα μηχανήματα δουλεύουν σε επαναλαμβανόμενο γρήγορο και συνεχώς επιταχυνόμενο ρυθμό. Ο Κέιν και η Λέιν δουλεύουν πυρετωδώς, χωρίς να κοιτάζονται.

Κέιν: Κόπηκα.

Λέιν: Μην σταματάς Κέιν. Συνέχισε.

Κέιν: Δεν μπορώ άλλο.

Λέιν: Συνέχισε σου λέω. Οι παραγγελίες τρέχουν. Δεν είχαμε ποτέ τόση δουλειά.

Κέιν: Τρέχει αίμα.

Λέιν: Άστο να τρέχει και δούλευε. Δούλευε Κέιν. Είναι η ώρα μας!

Κέιν: Τρέχει. Δεν σταματάει.

Λέιν: (Αρπάζει το χέρι του και το γλύφει) Εντάξει τώρα; Συνέχισε.

Κέιν: Όλα για τη δουλειά.

Λέιν: Το μαγαζί τρέχει, Κέιν. Οι παραγγελίες είναι αμέτρητες. Δες τη λίστα. Διάβασε πόσα ονόματα περιμένουν. Η κυρία Ίρις ούρλιαζε στο τηλέφωνο, ο κύριος Μάνωλε έκλαιγε και ο μετρ Μπόρχε είπε θα μας το κλείσει αν δεν έχουμε παραδώσει μέχρι τις εφτά. Τα παπούτσια πρέπει να είναι έτοιμα. Τα παπούτσια πρέπει να 'ναι όμορφα. Τα παπούτσια να δένονται σφιχτά. Τα παπούτσια να φαίνονται ολοκαίνουρια!

Κέιν: Τα παπούτσια είναι παλιά.

Λέιν: Τα παπούτσια είναι ολοκαίνουρια!

Κέιν: Τα παπούτσια είναι παλιά. Τα πιο παλιά. Τα πιο σάπια παπούτσια του κόσμου.

Λέιν: Κόφτο!

Κέιν: Τα παπούτσια είναι αλλοιωμένα. Κοίτα αυτό εδώ. Τι γράφει από κάτω; Βλέπεις; Νούμερο 46. Σαράντα έξι. Όμορφο δερμάτινο ανδρικό παπούτσι. Άνετο, με σόλα μαλακή. Σόλα που γλιστράει και αγκαλιάζει. Το βλέπεις; Θα το φοράει ένας όμορφος, γεροδεμένος, ψηλός άνδρας, ελαφρώς γυμνασμένος, με σκληρό καλοδουλεμένο πέλμα. Μύρισε το. Μυρίζει ιδρώτα. Αυτό το πόδι έχει περπατήσει πολύ και έχει δουλέψει πολύ περισσότερο. Περπατάει μέσα στα στενά και τις λεωφόρους αυτής της πόλης, χωρίς να σταματά. Μύρισε το. Ένα ιδρωμένο πόδι που γλιστρά σ' αυτή τη βελούδινη σόλα. Το βλέπεις, Λέιν; Κοίτα

τώρα! Εγώ τώρα παίρνω τη σόλα, την βάζω κάτω από τον κόφτη και τσακ, την κόβω. Κόβω σχεδόν το εν τρίτο της σόλας και τροχίζω το υπόλοιπο. Μαλακά. Πολύ μαλακά, για να μην το πληγώσω. Για να μην φανεί η αλλαγή. Πρέπει να το κάνω να φαίνεται καινούριο. Αλλά δεν είναι, Λέιν. Εσύ κι εγώ το ξέρουμε. Ήταν νούμερο 46 και τώρα είναι νούμερο 42. Μην το ξεχνάς. Εσύ κι εγώ το ξέρουμε.

Λέιν: Βούλωσε το, Κέιν και δούλευε.

Κέιν: Δουλεύω. Μόνο δουλεύω.

Λέιν: Για φέρ' το αυτό εδώ. (Επεξεργάζεται με το μέτρο το παπούτσι) Τι είναι αυτό, Κέιν; Αυτό είναι νούμερο 42,6. Δεν είναι 42. (Το πάει στον κόφτη και κόβει λίγο ακόμα) Τώρα είναι 42. Τώρα είναι το νούμερο που πρέπει. Μην το ξεχνάς. Πάρ' το και ξαναφτιάξτο . Τροχό και γυάλισμα. Τώρα. (Πιάνει μια κόκκινη γόβα και της περνάει την βαφή) Θεέ μου, είναι καταπληκτική. Τις λατρεύω. Είναι ένα έργο τέχνης. Ένας θρίαμβος της ανθρώπινης δημιουργίας. Ένα μεγαλοφυές αριστούργημα της ανθρώπινης ύπαρξης. Τις φοράς και πετάς. Είσαι λίγο πιο κοντά στον ουρανό. Θεέ μου, τις φοράς και τον ακουμπάς. Αυτή η βελούδινη υφή. Χάιδεψε τε! Είναι λες και έχουν ψυχή. Άκου, σου μιλάνε. Τοκ τοκ τοκ. Τραγουδάνε. Θέλω να χορέψω. Στα σουαρέ που πηγαίναμε παλιά, Θεέ μου, με φλέρταραν όλοι. Στριφογύριζα και τους ψιθύριζα όμορφα λόγια. Δεν πίστευα τίποτα απ' αυτά που τους αράδιαζα. Δεν μιλούσα εγώ. Οι γόβες το έκαναν.

Κέιν: Περασμένα μεγαλεία. Τώρα δεν βγαίνει κανείς.

Λέιν: Μια φορά μόνο να με άφηνες να χαρώ. Μεσ στη γκρίνια και τη μιζέρια. Φέρε δω, να μετρήσω τι έκανες. Έτοιμο. (πιάνει ένα νέο παπούτσι.) 43. Κόβε, Κέιν. Κόβε. 42. Πρέπει να 'ναι 42. Η δική μου είναι 36 ακριβώς. Ούτε εκατοστό παραπάνω.

Κέιν: Ναι, αλλά χτες τα αθλητικά του Φρεκλ ήταν 41,5 και δεν είπες τίποτα.

Λέιν: Για τα παρακάτω δεν κόβουν πρόστιμο. Το ξέρεις.

Κέιν: Κάνουν τα στραβά μάτια. Θα 'πρεπε.

Λέιν: Άσε να αποφασίζει άλλος τι πρέπει και τι δεν πρέπει. Εσένα άλλη είναι η δουλειά σου.

Κέιν: Ποια είναι η δουλειά μου;

Λέιν: Δεν ξέρω. Πάντως όχι να σκέφτεσαι!

Κέιν: Ούτε να στενεύω σόλες είναι η δουλειά μου. Να τις δημιουργώ θέλω.

Λέιν: Ω, καημένο, μικρό, τρισαγαριτωμένο κουταβάκι. Όταν παίρνεις αυτό το ύφος, μου 'ρχεται να σε φιλήσω. (Του πετάει ένα σιτισμένο παπούτσι) Αλλά για την ώρα ράψε και στένεψε αυτό το άθλιο πράγμα. Μου χαλάει την αισθητική. Πακετάρισε το και διώξ' το από δω αμέσως. Θέλω να φύγει από δω μέσα τώρα!

Κέιν: Δεν έχει διεύθυνση.

Λέιν: Δεν μπορεί.

Κέιν: Άλλος ένας ξυπόλυτος.

Λέιν: Όνομα;

Κέιν: Κανένας απ' αυτούς δεν αφήνει.

Λέιν: Δεν αντέχω άλλο! Δεν σε μπορώ. Μου κουβαλάς εδώ μέσα όλους τους άστεγους. Τα σκουλήκια της πόλης. Τους ακατανόμαστους. Δεν σε μπορώ. Αυτό το παπούτσι να φύγει τώρα από δω! Κάψ' το! Σκίς' το! Δεν με νοιάζει. Δεν το θέλω μέσα εδώ.

Η Λέιν ανεβαίνει στο τραπέζι και τραγουδάει.

Είσαι ένας άθλιος ριζοσπάστης παπουτσής

Νομίζεις ότι είσαι ένας κύριος περιωπής

Σύντομα θα σε διώξω από δω

Έλα που σ' έχω ανάγκη για να παντρευτώ

Άθλιο κτήνος υπαλληλίστικε κερατά

Είσαι ένα πανάθλιο κουνούπι χωρίς φτερά

Θέλω να σε φτύσω μες στην μούρη

Σε μισώ σε σιχαίνομαι ειδεχθές τσιμπούρι

Θα τραγουδάω όλη μέρα

Θα σε βρίζω μέχρι τη Δευτέρα

Πάρε το βρωμοπάπουτσο από δω

Αλλιώς θα στο βάλω στον τροχό

Φεύγω φεύγω με το πανάκριβο αγαπημένο μου παλτό.

2^η Σκηνή

Μπαίνει ο Πελάτης. Φοράει καπέλο και ένα ξεφτισμένο παλτό. Τρέμει και είναι ιδρωμένος. Προσπαθεί να κρατήσει την αυτοκυριαρχία του, αλλά δεν τα καταφέρνει.

Λέιν: Πρόσεχε άνθρωπε μου. (Σκουπίζεται σαν να σιχάινεται)

Πελάτης: Καλησπέρα.

Λέιν: Δεν βλέπεις μπροστά σου;

Πελάτης: Με συγχωρείτε, δεν το ήθελα..

Λέιν: Παρακαλώ, τι θα θέλατε;

Πελάτης: Ξέρετε εγώ...Λέγομαι... Ή μάλλον δεν χρειάζεται... Δεν έχει σημασία... Ήθελα... Πώς να το πω... Εγώ... Μένω εδώ παρακάτω... Παίρνω χρόνια από 'δω παπούτσια...Και...

Λέιν: Παρακαλώ, πείτε μου.

Πελάτης: Είμαι...

Λέιν: Δεν μας νοιάζει τι είστε κύριε.

Πελάτης: Εγώ... Χίλια συγνώμη, είμαι ιδρωμένος.

Κέιν: Ηρέμισε, Λέιν. Ο άνθρωπος δεν είναι καλά. Καθίστε παρακαλώ.

Λέιν: (Βάζει ένα κάλυμμα στην καρέκλα) Ορίστε. Καθίστε!

Κέιν: Θέλετε λίγο νερό;

Πελάτης: Όχι, όχι. Καλά είμαι. Ευχαριστώ. Θα ήθελα... Δεν ξέρω αν εσείς μπορείτε... Θα ήθελα να σας ζητήσω μια χάρη...

(παύση)

Λέιν: Η εταιρεία μας λειτουργεί ασταμάτητα από το 1936. Ο ξακουστός Τόρι Λέιν ήταν παπούς μου. Αγόρασε αυτό το ακίνητο με τις πενιχρές οικονομίες που είχε μαζέψει από της εργασία του ως τσαγκάρης. Τότε ο δρόμος είχε μόνο δύο θάμνους και μία βελανιδιά. Ο παπούς μου με τα ίδια του τα χέρια ανοικοδόμησε το οίκημα, το οποίο αποτελούνταν από μισογκρεμισμένους τοίχους. Η πόρτα έχει ακόμα χαραγμένα τα αρχικά του. Κοιτάξτε! Τ.Λ. και αν παρατηρήσετε καλύτερα, κάθε τι εδώ μέσα έχει τα αρχικά του. Η καρέκλα που κάθεστε, τα παραθυρόφυλλα της αριστερής πλευράς, το ποτήρι που κρατάτε. Κοιτάξτε στον πάτο του. Αυτός ο άνθρωπος ζει ακόμα μέσα σε αυτά τα αντικείμενα και μας παρατηρεί. Δεν μας αφήνει από τα μάτια του. Μας ελέγχει. Είναι ένας άγρυπνος φρουρός και μας επιβλέπει. Αυτός στην φωτογραφία είναι

ο πατέρας μου. Ο μεγάλος Κόρι Λέιν, ο οποίος διπλασίασε το οίκημα και δημιούργησε το μεγαλύτερο εργοστάσιο υποδημάτων της πόλης με την επωνυμία 'ΠΑΠΟΥΤΣΑΔΙΚΟ ΛΕΙΝ'. Δείτε την επιγραφή στο τραπέζι. Κ.Λ. και στα παραθυρόφυλλα της δεξιάς πλευράς Κ.Λ, ο πολυέλαιος Κ.Λ. και τα μηχανήματα τελευταίας τεχνολογίας Κ.Λ, ο τροχός και ο πιο ακριβός κόφτης της αγοράς Κόρι Λέιν. Είμαι η κληρονόμος όλων αυτών και υπεύθυνη για κάθε εκατοστό αυτού του μαγαζιού. Το αίμα των προγόνων μου κυλάει σε κάθε σπιθαμή αυτού του χώρου και τόσα χρόνια δεν έχει έρθει κανείς, ποτέ να μου επισυνάψει την παραμικρή κατηγορία. Είμαι νομοταγής και άκρως ακριβής. Πληρώνω τους φόρους μου κανονικά, το ρεύμα, το νερό, το τηλέφωνο, χωρίς καμία καθυστέρηση. Είμαι ένας άνθρωπος που δεν χρωστάει σε κανέναν. Τον υπάλληλό μου. Κέιν, έχω αργήσει ποτέ τα χρήματά σου;

Κέιν: Η αλήθεια είναι ότι κάθε τέταρτη Τετάρτη στις τέσσερις ο μισθός μου είναι εκεί ολόκληρος. Ούτε ένα ευρώ παρακάτω. Φυσικά, ούτε παραπάνω.

Λέιν: Το Παπουτσάδικο ΛΕΙΝ είναι πρότυπο.

(παύση)

Παρακαλώ, τώρα μπορείτε να μας πείτε ό,τι θέλετε. Πώς μπορούμε να σας εξυπηρετήσουμε;

Πελάτης: Το πόδι μου. Πονάει. Χρειάζομαι βοήθεια.

Κέιν: Μα εσείς τρέμετε. Τι συμβαίνει; Μου επιτρέπεται; (βγάζει το παπούτσι του πελάτη) Είναι μολυσμένο.

Λέιν: Μάλιστα. Δεν καταλαβαίνω. Εδώ είναι παπουτσάδικο. Δεν είναι ιατρείο.

(παύση)

Πελάτης: Χρειάζομαι ένα νούμερο μεγαλύτερο.

Λέιν: Τι νούμερο φοράτε, παρακαλώ;

Πελάτης: 45. Σας παρακαλώ.

Λέιν: Τι;

Πελάτης: Θα ήθελα.. Αν μπορείτε.. Καταλαβαίνω τη δυσκολία...

Λέιν: Τι θέλετε;

Πελάτης: 43.

Κέιν: Λέιν, πάω να φτιάξω. Ο άνθρωπος υποφέρει.

Λέιν: Ο νόμος περί στενέματος, άρθρο 106 του Συντάγματος, παράγραφος 6, στην έκτη πρόταση αναφέρει ρητά την επιβολή υποδημάτων ν.42 για τους άνδρες, ν.36 για τις γυναίκες και ν.33 για τα παιδιά. Ο όρος υποδήματα περιλαμβάνει κάθε είδος προστατευτικού καλύμματος για το πόδι, που στο έδαφος ακουμπά σκληρή σόλα ή τακούνι, ενώ το πάνω μέρος ντύνεται συνήθως ολόκληρο με μαλακό δέρμα ή άλλο υλικό. Περιλαμβάνει σανδάλια, άρβυλα, αθλητικά, μπότες, μποτίνια, γαλότσες, πλατφόρμες, μοιασίνια, πουέντ, ρόλερς κ.ο.κ.

Πελάτης: Καλή μου κυρία, βοηθήστε με.

Λέιν: Σας παρακαλώ. Πρέπει να αποχωρήσετε. Έχω να παραδώσω παραγγελίες.

Κέιν: Είναι ανένδοτη. Μην την παρεξηγείτε. Φοβάται. Πώς σας λένε;

Πελάτης: Δεν μπορώ να περπατήσω. Μου είπαν ότι θα μου το κόψουν.

Κέιν: Να σας φέρω λίγο νεράκι; Το ποτήρι σας είναι άδειο.

Πελάτης: Θα πάω αλλού. Ξέρω έναν εδώ πιο κάτω. Πρέπει να φύγω.

Κέιν: Μισό λεπτό. Να σας φέρω λίγο πάγο. Θα σας κάνει καλό. Θα σας ανακουφίσει. Κύριε ακούστε με...

Πελάτης: Πρέπει να πάω αλλού.

Κέιν: Κανείς δεν θα παραβεί το νόμο. Τα πρόστιμα είναι τεράστια. Καμία επιχείρηση δεν θα αντέξει το βάρος. Το πόδι σας είναι σε άθλια κατάσταση. Η μόνη λύση είναι να μείνετε ξυπόλυτος. Για λίγο καιρό μόνο.

Ο Πελάτης σηκώνεται τρομαγμένος.

Κέιν: Για λίγες μέρες. Μέχρι να ξεπρηστεί.

Πελάτης: Όχι, όχι!

Κέιν: Μα μην ταράζεστε. Απλώς θα πάρει αέρα λίγο το πόδι σας. Δεν είναι τίποτα.

Πελάτης: Ξυπόλυτος... Εγώ;

Κέιν: Μα είναι για το καλό σας!

Πελάτης: Σας παρακαλώ, μην μου το κάνετε αυτό. Όχι, όχι ξυπόλυτος. Σας ικετεύω. (Κρούβεται κάτω από το τραπέζι)

Κέιν: Ξέρω. Καταλαβαίνω την ταπείνωση που μπορεί να επιφέρει, αλλά κύριε... Πώς σας λένε;

Πελάτης: Όχι ξυπόλυτος!

Κέιν: Τέλος πάντων, κύριε μου, είναι αναγκαίο στην περίπτωση σου. Θα σου το κόψουν, δεν καταλαβαίνετε; Η μόλυνση έχει προχωρήσει. Βγείτε σας παρακαλώ από κει κάτω και δώστε μου τα παπούτσια σας.

Πελάτης: Όχι, όχι. Δεν μπορώ!

Κέιν: Δώστε μου τα παπούτσια σας.

Πελάτης: Όχι. Σας παρακαλώ.

Κέιν: Βγείτε από κει κάτω.

Πελάτης: Δεν θέλω. Σας ικετεύω.

Κέιν: Σας παρακαλώ, αγαπητέ μου. Φέρεστε σαν μικρό παιδί. (Στην Λέιν) Τι να κάνω; Δεν ξέρω τι να κάνω.

Λέιν: Φτιάξτου ένα 42άρι Κέιν και στείλ' τον στο καλό. Δεν είμαστε φιλανθρωπική εταιρεία. Έχουμε δουλειά να κάνουμε.

Κέιν: Τον πήρε ο ύπνος. Θα 'χει μέρες να κοιμηθεί. Τον καημένο.

Λέιν: Μην λυπάσαι Κέιν. Εμάς ποιος μας λυπήθηκε;

Ο Κέιν αρχίζει να φτιάχνει το παπούτσι.

Κέιν: Θα 'πρεπε να μπορούσαμε να κάνουμε κάποιες παραχωρήσεις.

Λέιν: Θα 'πρεπε να μπορούσαμε να αποδεχτούμε την ανθρώπινη φύση μας.

Κέιν: Τι εννοείς;

Λέιν: Είμαστε άνθρωποι. Όχι Θεοί. Δεν μπορούμε να σώσουμε κανένα, ούτε τον ίδιο μας τον εαυτό.

Κέιν: Μπορούμε να τους ανακουφίσουμε.

Λέιν: Δούλευε Κέιν και κόψε τον μονόλογο του σούπερ ήρωα. Σε φθηνά και μου προκαλεί γέλιο. (Ξεσπάει σε ένα υστερικό γέλιο)

(παύση)

Ο Κέιν και η Λέιν δουλεύουν μέσα στη σιωπή. Ο Κέιν ετοιμάζει τα παπούτσια και τα πακετάρει.

Κέιν: Κύριε, ξυπνήστε. Μην ανησυχείτε, κύριε. Σας ετοίμασα ένα ζευγάρι ν. 45. Τα συζητήσαμε με την Λέιν και την έπεισα. Καλοφόρετα! Μόνο μην τα βάλετε ακόμα. Στο σπίτι σας. Περπατήστε σιγά σιγά μέχρι το σπίτι σας και φορέστε τα εκεί.

Πελάτης: Καλέ μου άνθρωπε, σ' ευχαριστώ.

Κέιν: Δεν έκανα τίποτα.

Πελάτης: Ορίστε. Πάρτε τα, κρατήστε και τα ρέστα! Σας ευχαριστώ. Να σας φιλήσω.

Κέιν: Όχι, όχι, φοβάμαι τις ιώσεις.

Πελάτης: Το χέρι σας. Καλέ μου άνθρωπε.

Κέιν: Στο καλό!

3^η Σκηνή

Ο Κέιν και η Λέιν μένουν μόνοι τους. Κουρασμένοι, αλλά με την ελπίδα ότι κάτι θα τους βγάλει από τον βάλτο των σκέψεων. Η Λέιν φοράει τις κόκκινες γόβες και σουλατσάρει πάνω κάτω, απολαμβάνοντας τα πόδια της. Ο Κέιν την παρατηρεί, δουλεύοντας και μουρμουρίζοντας τις σκέψεις του.

Λέιν: Τι μουρμουρίζεις; Με ενοχλείς.

Κέιν: Τίποτα.

Λέιν: Είναι τόσο αναπαυτικές. Ένα όνειρο!

Κέιν: 42,1. Δεν πρέπει. Πρέπει να είμαστε ακριβείς..

Λέιν: Τόσο όμορφες. Αναδεικνύουν την καμάρα και η γάμπα μου φαίνεται σαν να είναι..

Κέιν: Δεν θα τα καταφέρει.

Λέιν: Τι;

Κέιν: Δεν θα τα καταφέρει.

Λέιν: Ποιος;

Κέιν: Ο κύριος.

Λέιν: Ποιος κύριος;

Κέιν: Ο κύριος, Λέιν. Πριν..

Λέιν: Α, ναι.. Τι να κάνουμε; Ο καθένας έχει τη μοίρα και το ριζικό του. That's life my dear.

Κέιν: Το παπούτσι είναι σκληρό. Ολοκαίνουριο. Δεν θα τα καταφέρει.

Λέιν: Σταμάτα να ανησυχείς. Με ενοχλείς. Ό,τι είναι να γίνει θα γίνει.

(Παύση)

Αυτός ο άνθρωπος είπε ότι είναι χρόνια πελάτης. Τον θυμάσαι;

Κέιν: Ναι, αλλά δεν συστηθήκαμε ποτέ.

Λέιν: Ένα πράγμα να μην θυμάμαι πρόσωπα. Δεν είναι υποχρέωσή μου, βέβαια. Παπούτσια πουλάω, όχι ταυτότητες. (γελάει υστερικά) Τα καλύτερα παπούτσια της πόλης.

(παύση)

Κέιν: Το παπούτσι είναι πολύ σκληρό. Το δέρμα δεν έχει λιώσει. Θα του καταστρέψει το πόδι.

Λέιν: Σταμάτα, Κέιν.

Κέιν: Δεν σ' αρέσει να το ακούς.

Λέιν: Βαριέμαι να σ' ακούω.

Κέιν: Δεν σ' αρέσει η αλήθεια.

Λέιν: Προτιμώ την ηρεμία, όταν δεν είναι στο χέρι μου.

Κέιν: Δεν αντέχεις την αλήθεια.

Λέιν: Δεν με αφορά.

Κέιν: Φοβάσαι.

Λέιν: Θυμήσου σε ποια μιλάς, γιατί δεν το 'χω σε τίποτα...

Μπαίνει στο μαγαζί ο Μάρλεϊ.

Μάρλεϊ: Κέιν, είστε μέσα; Φίλε μου, φίλε μου. Πώς την έπαθα έτσι; Σας παρακαλώ, ένα ποτήρι νερό. Τι θα κάνω τώρα; Πώς θα ζήσω; Πώς θα τραβήξω κουπί από δω και πέρα; Κόλαση. Από δω και πέρα θα είναι κόλαση. Η κόλαση προσωποποιημένη! Ήδη βλέπω μαύρες σκιές να χαμογελούν υστερικά. Δεν είμαι άξιος να ζω. Δεν είμαι άξιος. Άξιζα εγώ τέτοια τύχη; Πάντα άτυχος. Πάντα όλες οι αναποδιές σε μένα. Θεέ μου, θεέ μου, πώς θα ζήσω; Όλη μου η ζωή καταστράφηκε. Καταστράφηκε!

Κέιν: Τι έγινε Μάρλεϊ; Πάλι τα ίδια;

Λέιν: Πόσα;

Μάρλεϊ: Δεν ήρθα για λεφτά. Ορίστε και τα χρωστούμενα. Δεν είναι όλα. Δεν ξέρω τι θα κάνω. Δεν ξέρω αν αξίζει να συνεχίσω. Σκληρή. Πάντα ήταν σκληρή.

Λέιν: (Στον Κέιν) Μέτρα τα. Ποια ήταν σκληρή, Μάρλεϊ;

Μάρλεϊ: Η ζωή πάντα μου τα έπαιρνε όλα, χωρίς καμία επιστροφή. Πάντα ανηφορική. Δεν με βοήθησε κανείς. Μόνος και πάντα γκαντέμης.

Κέιν: Σωστά είναι. 25.000 το πρώτο. Χρωστάς το δεύτερο, το τρίτο και να φανταστώ το τέταρτο;

Μάρλεϊ: Όχι, όχι. Τέρμα τα πρόστιμα! Μου το κλείσανε. Λουιέτο. Με σφραγίδες, υπογραφές και όλα. Να το χαρτί.

Κέιν: Τι;

Μάρλεϊ: Με κάρφωσαν.

Λέιν: Πάλι; Καλά να πάθεις! Δεν βάζεις μυαλό.

Μάρλεϊ: Δεν μπορώ να καταλάβω ποιος. Τι έχουν να κερδίσουν από μένα; Εγώ πάντα ήμουν έξω καρδιά. Εγώ ποτέ δεν είχα εχθρούς. Εγώ πάντα τους βοηθούσα όλους. Μου χρωστάνε όλοι και ποτέ δεν έχω ζητήσει τίποτα. Δεν καταλαβαίνω. Δεν είναι δίκαιο. Δεν έπρεπε να συμβεί σε μένα. Δεν το άξιζα. Γιατί με κοιτάς, Λέιν; Λες να μην ξέρω; Επιχειρηματίας είμαι. Εγώ είμαι πιο παλιός από σένα. Τον πατέρα σου εγώ τον έμαθα να βάζει φερμουάρ στις μπότες. Αν δεν ήμουν εγώ, ακόμα θα δένατε κορδόνια.

Λέιν: Στα 'λεγα.

Μάρλεϊ: Νόμιζα ότι ο νόμος θα ήταν πιο ελαστικός σε εμάς.

Λέιν: Στα 'λεγα.

Μάρλεϊ: Θα έπρεπε να είναι.

Κέιν: Κι εγώ στα 'λεγα. 5 νούμερα ήταν πολλά.

Μάρλεϊ: Τι μου έλεγες; Εγώ προμηθεύω όλη την περιφέρεια. Όλοι από μένα αγοράζουν. Είμαι ο πιο φθηνός και ο πιο ποιοτικός.

Λέιν: Κανείς δεν συγχωρεί την παρανομία.

Μάρλεϊ: Θα έπρεπε να με σεβαστούν. Είμαι μεγάλος άνθρωπος. Πώς να τους εξυπηρετήσω όλους; Είμαι χοντρός. Τα πόδια μου δεν με βαστούν. Πονάω ακόμα και ζυπόλυτος.

Κέιν: Έλα ηρέμισε. Τουλάχιστον εσύ δεν μολύνθηκες.

Λέιν: Αν ξαναπείς μία λέξη για μολύνσεις, θα φύγεις και δεν θα ξαναγυρίσεις.

Μάρλεϊ: Ευτυχώς είμαι καλά. Το 45άρι με στένεψε η αλήθεια είναι, αν και είναι το νούμερό μου, αλλά το 47 ήταν όνειρο. Επέπλεα σχεδόν. Το δέρμα μαλακό, με δρόσιζε μονάχα. Ήμουν ελεύθερος να κάνω ό,τι θέλω. Μπορούσα ακόμα και να χορέψω! Πήγαινα γρήγορα, πήγαινα αργά, ήμουν ο κυρίαρχος του ποδιού μου. Περπατούσα στις πέτρες, ακόμα και στην αμμουδιά. Τα έκανα όλα στο ρυθμό μου, χωρίς φόβο! Επέλεγα τον δρόμο τον μακρινό για το σπίτι, αυτόν με τον χωματόδρομο και μετά το φαΐ, περπατούσα για να χωνέψω. Όνειρο! Δεν ξέρω, μπορεί να με ζήλεψαν. Δεν εξηγείται αλλιώς. Ξέρεις τώρα, μην σε δουν γενναίο και τολμηρό, σε ζηλεύουν. Έβλεπαν ότι πετούσα και ζήλευαν. Επειδή δεν τόλμησαν αυτοί. Ανθρωπάκια. Μικρά φοβισμένα ανθρωπάκια. Ισότητα... Ποια ισότητα; Το ίδιο είμαι εγώ, το ίδιο ένας 20χρονος; Παράνομος... Είμαι παράνομος. Και τώρα άνεργος. Μετά το πρώτο πρόστιμο, έβαλα 45άρι. Τι άλλο

ήθελαν; Με στενεύει λίγο, αλλά τουλάχιστον δεν ανοίγει πληγές. Απλώς δεν μπορώ να πάω γρήγορα. Υπομονή και για κάθε τι διπλασιάζω τον χρόνο. Άμα νευριάσω και αυξήσω ρυθμό, το μετανιώνω όλο το βράδυ. Βασανίζομαι και μετά για να ηρεμίσω ανοίγω το ψυγείο και τα καταβροχθίζω όλα... Μετά πρήζονται και πονάω πιο πολύ. (Στην Λέιν) Μπορείς να μου πεις γιατί με κοιτάς έτσι; Τι θες; Το πόδι μου είναι τετραπλάσιο από το δικό σου και τα κιλά μου επίσης. Δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς.

Λέιν: Δεν προσπάθησες!

Μάρλεϊ: Ωραία, δεν προσπάθησα. Γιατί να το κάνω; Προμηθεύω παπούτσια σε όλη τη περιφέρεια 50 χρόνια. Εγώ φτιάχνω παπούτσια για τον Πρόεδρο και για όλους τους. Ξέρεις τι νούμερα παραγγέλνουν; Ξέρεις; Δεν ξέρεις. Γι' αυτό μην μιλάς. Χωρίς εμένα θα κυκλοφορούσαν όλοι τους ξυπόλυτοι. Εγώ τα δημιουργώ. Εγώ είμαι ο Παπουτσής τους.

Λέιν: Έχουμε δουλειά, θείε. Ξέρουμε τι είσαι και ποιος είσαι. Ίσως ήρθε η ώρα να ξεκουραστείς.

Μάρλεϊ: Δεν θέλω να ξεκουραστώ. Είμαι νέος! Σε ξέρω από μικρό κοριτσάκι, Λέιν. Εγώ σου έφτιαξα τα πρώτα σου παπουτσάκια. Βοήθησέ με.

Λέιν: Τι θες να κάνω;

Μάρλεϊ: Χρειάζομαι δουλειά. Χωρίς το μαγαζί είμαι ένα τίποτα. Δεν έκανα τίποτα. Μόνο σε μένα έφτιαχνα μεγαλύτερα και στους Μεγάλους. Σε κανέναν άλλο ποτέ. Το ορκίζομαι!

Λέιν: Μα πώς να σε βοηθήσω; Τόσα χρήματα σου έχω δώσει.

Μάρλεϊ: Πάρε με για βοηθό.

Λέιν: Θείε, δεν γίνεται. Είσαι παράνομος! Θα στιγματιστεί το Παπουτσάδικο. Αποκλείεται!

Κέιν: Μα Λέιν, χρειαζόμαστε υπάλληλο. Οι παραγγελίες έχουν τριπλασιαστεί. Δεν προλαβαίνουμε πια. Σκέψου το. Τόσο καιρό φωνάζεις για τις καθυστερήσεις. Είναι πολύ καλή ιδέα. Και είναι οικογένειά σου, Λέιν.

Λέιν: Οι παραγγελίες έχουν τριπλασιαστεί και ο θείος βρίσκεται στην πιο μεγάλη παρακμή. Τα πελατάκια του θα ψάχνουν γιατρεία και μόνο στο 'Παπουτσάδικο Λέιν' θα βρούνε την υγεία.

Θείε είσαι ένας ψεύτης υποκριτής.

Παράνομος άνευ όρων εκ γενετής.

Τίποτα δεν κάνεις για καλό.
Είσαι ένα σάπιο ανεύθυνο μυαλό.

Από μένα ήρθε η ώρα να κριθείς.
Είναι ο μόνος τρόπος για να δικαιωθείς.
Θα σε βάλω εγώ στο δρόμο το σωστό.
Αλλιώς δεν πρόκειται να σε υποστώ.

Σήμερα θα γίνω πανίσχυρος κριτής.
Είναι ο μόνος τρόπος ν' αναγεννηθείς.
Φέρε το πόδι σου εδώ
Θα στο κόψω μέχρι να πεις Θεέ μου, αχ πώς πονώ.

42 φοράνε όλοι οι άντρες μέσα εδώ.
Μην το ξεχάσεις ποτέ αυτό.

4^η Σκηνή

Ο Κέιν μόνος μπροστά από το τραπέζι εργασίας. Φαίνεται κουρασμένος και δίπλα του έχει ένα άδειο μπουκάλι. Φτιάχνει παπούτσια, μανιωδώς.

Κανείς δεν θα μ' εμποδίσει να κάνω το σωστό

Θέλω να φτιάξω παπούτσια σαράντα οχτώ

Βαρέθηκα να υπακούω σαν παιδί

Σήμερα είναι μέρα για γιορτή

Είμαι γίγαντας που αρχίζει τον χορό

Εγώ μπορώ να σώσω τον κόσμο αυτό

Αφήστε μου χώρο κερατάδες

Θέλω να δημιουργώ χωρίς μπελάδες

Δεν θα φοβηθώ

Σήμερα θα κάνω το σωστό

Άσκη Λέιν να φωνάζει

Στρίγκλα είναι που ουρλιάζει

Το παπούτσι που φορώ

Θα το δώσω σε κάθε άνθρωπο φτωχό

Μπαίνει μέσα ο Μάρλεϊ αγουροξυπνημένος.

Μάρλεϊ: Τι γίνεται εδώ μέσα; Άκουσα μουσική. Τραγουδάς;

Κέιν: (Κρούβοντας τα παπούτσια μέσα σε ένα σάκιο) Είχα μερικές παραγγελίες ακόμα. Μόλις τέλειωσα.

Μάρλεϊ: Τέτοια ώρα;

Κέιν: Ναι, δεν μπορώ με την Λέιν.

Μάρλεϊ: Κι αυτό εδώ τι είναι; Το τσούζουμε;

Κέιν: Για να περνάει η ώρα. Ξέρεις.

Μάρλεϊ: Αν ξέρω λέει. Τόσα χρόνια αυτό με κρατάει. Βάλε ένα ποτηράκι και σε μένα.

Κέιν: Τελείωσα. Θα έφευγα κι εγώ τώρα.

Μάρλεϊ: Κάτσε σου λέω και βάλε ένα ποτηράκι.

Κέιν: Είμαι πτώμα, Μάρλεϊ.

Μάρλεϊ: (βάζοντας μόνος του και προσφέροντας και στον Κέιν) Να το πίνεις σε ποτήρι. Ποτέ σε μπουκάλι. Ό,τι κάνεις να φαίνεσαι κύριος. Άνετος και ωραίος.

Κέιν: Δεν θέλω να πιω άλλο. Ζαλίστηκα.

Μάρλεϊ: Ο φόβος ζαλίζει.

(παύση)

Μάρλεϊ: Τα πάντα σε αυτή τη ζωή φέρνουν φόβο.

Κέιν: Εγώ για την ώρα μόνο κούραση νιώθω. Τι λες; Πάμε;

Μάρλεϊ: Η αντίδραση φοβίζει.

Κέιν: Και η πολυλογία επίσης.

Μάρλεϊ: Εσύ είσαι παράξενος. Το κάνεις για τους άλλους. Το 'χει η φάρα σας.

Κέιν: Μα τι είναι αυτά που λες; Πάμε, δεν έχω όρεξη για κουβέντα.

Μάρλεϊ: Για πράξεις έχεις. Και αυτές οι πράξεις ξέρεις πού καταλήγουν.

Κέιν: Οι πράξεις μου είναι νόμιμες.

Μάρλεϊ: Κι εγώ έτσι έλεγα, αλλά μέσα μου ήξερα την αλήθεια.

Κέιν: Ναι.

Μάρλεϊ: Η μαύρη μοίρα.

Κέιν: Ποια μοίρα; Τρία πρόστιμα έφαγες.

Μάρλεϊ: Η τύχη δεν ήταν με το μέρος μου. Άλλοι έκαναν χειρότερα και τώρα το γλεντάνε. Κάποιος με κάρφωσε. Δες τα πόδια μου τώρα. Ζεματάνε. Γι' αυτό πρόσεχε.

Κέιν: Εγώ δεν έχω κάνει τίποτα.

Μάρλεϊ: Θα κάνεις.

(παύση)

Κέιν: Θα με καρφώσεις;

Μάρλεϊ: Δεν ξέρω.

(παύση)

Μάρλεϊ: Είναι δύσκολα. Τον Έντι τον πιάσανε να μοιράζει δωρεάν παπούτσια στο υπόγειο του Σκοτ κάτω από το σταθμό του τρένου. Μάντεψε από τι πέθανε. Λιμορραγία. Τον έβαλαν να φορέσει παπούτσια, που είχαν μέσα ενσωματωμένα κομμάτια σίδηρου. Έφτιαχνα κι εγώ πριν κάποια χρόνια αυτή τη σειρά. Τρομερή επιτυχία και πανάκριβα. Σε έκαναν να περπατάς βαριά και με ασφάλεια. Τα έβαλα κι εγώ μια μέρα, έτσι για πλάκα και αν έχεις το Θεό σου. Δύο μικρούλες μού ζήτησαν το τηλέφωνό μου. Τρελάθηκα! Την επόμενη μέρα έφτιαξα μια ολόκληρη σειρά σε όλα τα χρώματα! Έτσι πήρα τη Lamborghini.

Κέιν: Με τον Έντι τι έγινε;

Μάρλεϊ: Του επέβαλαν να περπατάει με αυτά ατελείωτες ώρες, χωρίς σταματημό και ξέρεις, αυτά τα φοράς σε ένα νούμερο μεγαλύτερο, γιατί η ταχύτητα πάντα σε ωθεί προς τα εμπρός και χρειάζεσαι χώρο για να μην χτυπάς στο σίδηρο. Του Έντι, του φόρεσαν 2 μικρότερα. Δεν έβγαλε άχνα. Δυνατό σκαρί.

(παύση)

Κέιν: Θα με καρφώσεις;

(παύση)

Μάρλεϊ: Ο καημένος ο Μπάρι πάλι... Δεν θυμάμαι τι έκανε, αλλά έμαθα τι του έκαναν. Νομίζω είχε βρει μια πατέντα για τους ζυπόλυτους. Έφτιαξε κάτι παπούτσια από ύφασμα και τους τα έδωσε. Ιδιοφυής ιδέα. Ε;

Κέιν: Ναι.

Μάρλεϊ: Έτσι έφτιαξα την σειρά ΥΦΑΝ- ΤΑ ΦΟΡΑΝ ΚΑΙ ΠΕΤΑΝ. Όλα τα παπούτσια φτιαγμένα από κάθε λογής ύφασμα. Καμβά, κασμίρ, το καλύτερο ήταν το σιφόν, ένα απίστευτο, μεταξένιο υλικό, ελαφρύ, που δροσίζει το πέλμα και σε κάνει να θες να βαδίζεις απαλά και γλυκά. Εξαιρετικό! Και φυσικά έφτιαξα και χειμωνιάτικα...

Κέιν: Με τον Μπάρι τι έγινε;

Μάρλεϊ: Τον βρήκαν μετά από ένα μήνα στον λόφο του Χαξ, ξυπόλυτο με βαθιές πληγές στα πόδια. Διακόσια μέτρα πιο κάτω υπήρχαν σπασμένα γυαλιά που σχημάτιζαν ένα μακρύ μονοπάτι μέχρι απάνω, στο σπιτάκι του φαροφύλακα. Τον έβαλαν να το περπατήσει όλο ξυπόλυτος.

Κέιν: Μάλιστα.

(παύση)

Κέιν: Θα με καρφώσεις;

Μάρλεϊ: Θα το κάνεις;

Ο Κέιν σιωπηλός πάει στο τραπέζι εργασίας και βγάζει τα παπούτσια από το σάκο, τραγουδώντας.

Ένα παπούτσι με τα κορδόνια του λευκά
Κι αυτό το κίτρινο με σόλα από βελούδο
Είναι έτοιμο να τρέξει να απλώσει τα φτερά
Θα χυμίζει σαν μουσική απ' το Λυκούργο

Έφτιαξα κι αυτό το ροζ να περπατά εκείνη
Δεν θα φοβάται τα σκυλιά
Θα περπατά χωρίς να νιώθει την ευθύνη

Αυτό το μαύρο το πιο σκληρό
Όχι δεν θα φοβηθώ
Σήμερα θα κάνω αυτό που θέλω εγώ
Δεν θα φοβηθώ
Θα περπατήσω με το παπούτσι το σωστό

Ο Μάρλεϊ μεθυσμένος ανεβαίνει στο τραπέζι και αρχίζει να χορεύει, τραγουδώντας.

Μαζί στο καρναβάλι αυτό
Και ας είναι να χορέψω και ταγιό
Φέρε το ουίσκι το κατεβάσω στο λεπτό
Από δω και πέρα σ' ονομάζω αδερφό

Και οι δύο από το μεθύσι τους κοιμούνται αγκαλιά με τα καινούρια παπούτσια.

5^η Σκηνή

Πολύχρωμα παπούτσια βρίσκονται κρεμασμένα παντού κατά μήκος του εργαστηρίου. Ο Κέιν και ο Μάρλεϊ στολίζουν το μαγαζί. Τεράστιες ταμπέλες δηλώνουν τα μεγέθη: 42, 36 και 33. Οι ίδιοι φορούν τα καλά τους και χαρούμενοι περιμένουν τον πρώτο πελάτη.

Κέιν: Είσαι κούκλος, Μάρλεϊ. Δεν σ' έχω ξαναδεί ποτέ έτσι.

Μάρλεϊ: Κι εσύ. Αν και άυπνοι μια χαρά τα καταφέρνουμε. Χαράς τα νιάτα μας.

Κέιν: Έχουμε τέσσερις ολόκληρες ώρες να δράσουμε. Η Λέιν έρχεται μετά τις δώδεκα.

Μάρλεϊ: Τόσο αργά;

Κέιν: Με το που ξυπνάει κάθεται και ασχολείται με τις γόβες της. Τις δοκιμάζει, τις φτιάχνει, τις αλλάζει. Σαν τελετουργία. Αλλιώς δεν μπορεί να βγει από το σπίτι.

Μάρλεϊ: Μια χαρά. Προλαβαίνουμε. Προσοχή. Διακριτικά, γιατί ποτέ δεν ξέρεις.

Μπαίνει ένας πελάτης με μπέζ σακάκι και γυαλιά. Ένας τυπικός Εργαζόμενος.

Κέιν: Καλημέρα αγαπητέ, κύριε. Πώς μπορούμε να σας φανούμε χρήσιμοι;

Εργαζόμενος: Καλημέρα. Θα ήθελα κάτι άνετο, καλύτερα κάτι διακριτικό. Για την δουλειά είναι, οπότε θα ήθελα να μην τραβάει τα βλέμματα.

Κέιν: Κάτι που να μην τραβάει τα βλέμματα, αλλά να είναι και άνετο. Ίσως αυτό. Πώς σας φαίνεται; Χθες τα έφτιαξα. Σόλα από βελούδο. Καινούρια τεχνική.

Εργαζόμενος: Είναι νόμιμη;

Κέιν: Φυσικά. Όλα εδώ είναι νόμιμα. Βρίσκεστε στο καλύτερο υποδηματοποιείο της πόλης.

Εργαζόμενος: Πολύ όμορφο είναι και φαίνεται αναπαυτικό. Εγώ, δυστυχώς λόγω μόλυνσης, αναγκάστηκα να αφαιρέσω το δάχτυλό μου στο δεξί πόδι, αλλά ευτυχώς τώρα είμαι μια χαρά. Τυχερός ήμουν, πολύ τυχερός. Δόξα το Θεό. Μα αυτό είναι πολύ μεγάλο.

Κέιν: Τι νούμερο φοράτε;

Εργαζόμενος: 42.

Κέιν: Το αληθινό νούμερο.

Εργαζόμενος: Τι σημασία έχει το αληθινό; Αυτό που φοράμε έχει σημασία. Θα ήθελα ένα 42άρι.

Κέιν: Μην ανησυχείτε. 42 γράφει από κάτω. Πάρτε το και όλα καλά.

Εργαζόμενος: Θα ήθελα το κανονικό. Αυτό που φοράμε όλοι. Σε αυτό επιπλέω.

Κέιν: Φύγετε σας είπα. Δεν χρειάζεται να πονάτε άλλο. Φορέστε το και φύγετε.

Εργαζόμενος: Σας είπα, κύριε μου. Θέλω το κανονικό. Να είναι όπως όλα τα άλλα.

Κέιν: Καλέ μου κύριε, πώς να σας το πω; Θεωρείστε πως σήμερα έγινε ένα θαύμα και δεν θα πονάτε άλλο.

Εργαζόμενος: Έχετε μέτρο; Θέλω να το μετρήσω. Χρειάζομαι 42. Ούτε εκατοστό παραπάνω. Δώστε μου το σωστό.

Κέιν: (Κλείνοντας το μάτι του) Είναι οργανωμένο. Φύγετε και μην πείτε λέξη. Όλα καλά.

Εργαζόμενος: Καταλαβαίνω. Εσείς δεν καταλαβαίνετε. Θέλω το 42. Το 42 μ' αρέσει. Δεν παραπονιέμαι, ούτε θυμώνω. Το χαιρομαι. Μ' αρέσει που περπατάω πιο σιγά. Τα βλέπω όλα καλύτερα. Μ' αρέσει όταν γυρνάω σπίτι να τα βγάζω και τότε, νιώθω ηδονή. Ηδονή από την ανακούφιση. Ορίστε. Αυτά εδώ φαίνονται στο νούμερό μου. Για να δω. Φυσικά. Αυτά είναι. Ορίστε τα χρήματά σας. Καλή συνέχεια.

Ο Κέιν και ο Μάρλεϊ κοιτάζονται απορημένοι.

Μάρλεϊ: Μην ανησυχείς, Κέιν. Η εξαίρεση στον κανόνα. Ίσως θέλει άλλο τρόπο. Να νιώθει ο άλλος ότι είναι βασιλιάς, ότι δεν του κάνεις χάρη.

Μπαίνει μια πανέμορφη Γυναίκα, αέρινη και γλυκιά.

Γυναίκα: Καλημέρα σας. Μήπως διακόπτω;

Μάρλεϊ: Όχι, όχι δεσποσύνη. Παρακαλώ καθίστε. Πώς να διακόψετε εσείς; Εσείς επιβάλλεται να διακόψετε για να ανασάνει ο κόσμος. Παρακαλώ, μην στέκεστε. Θέλετε κάτι να πιείτε;

Γυναίκα: Όχι σας ευχαριστώ. Θα ήθελα τα καφέ μποτίνια που έχετε στην βιτρίνα. Υπάρχουν; Τα δικά μου έχουν σπιστεί, αλλά δεν θέλω να τ' αποχωριστώ. Θα ήθελα τα ίδια, αν υπάρχουν.

Μάρλεϊ: Μα φυσικά. Ό,τι θέλετε. Πάλι σε καφέ; Μήπως θέλετε κάτι πιο φωτεινό; Όπως εσείς. Ένα κίτρινο, πορτοκαλί, σαν τον ήλιο;

Γυναίκα: Τα καφέ, παρακαλώ.

Μάρλεϊ: Ορίστε. Όλα για σας.

Γυναίκα: Φαίνονται πανέμορφα. Θα τα φορέσω τώρα.

Η Γυναίκα βγάζει τα παπούτσια της και τα πόδια της είναι μελανιασμένα, με μικρά κομμάτια από χανζαπλάστ να της καλύπτουν την καμάρα.

Μάρλεϊ: Πονάτε;

Γυναίκα: Λίγο, αλλά δεν με πειράζει.

Μάρλεϊ: Μα είναι μελανιασμένα.

Γυναίκα: Ο πόνος με πάει πιο βαθιά. Μην ανησυχείτε. Κάποιοι λένε ότι ο πόνος είναι καλός.

Μάρλεϊ: Είναι κριμα να πονάει ένας τόσο όμορφος άνθρωπος.

Γυναίκα: Ο πόνος είναι ένα με τη ζωή. Το σύμπαν φωτίζει όλα τα συναισθήματα. Ο πόνος είναι ένα από αυτά.

Μάρλεϊ: Δοκιμάστε σας παρακαλώ αυτά τα παπούτσια. Ίσως το σύμπαν σας φώτισε ξανά.

Γυναίκα: Μα αυτά είναι στο νούμερό μου.

Μάρλεϊ: Ναι, είναι η τυχερή σας μέρα μάλλον. Φορέστε τα γρήγορα και φύγετε. Μην φοβάστε. Είναι όλα υπό έλεγχο.

Γυναίκα: Όχι, σας παρακαλώ. Θέλω τα κανονικά.

Μάρλεϊ: Μην φοβάστε. Αναγράφεται το σωστό νούμερο. 36. Δεν θα σας πιάσει κανείς.

Γυναίκα: Σας παρακαλώ. Δεν θέλω μεγαλύτερα. Θέλω τα παλιά. Σας ικετεύω, μην μου το κάνετε αυτό. Είναι σημαντικό για μένα! Το αγόρι μου..

Μάρλεϊ: Τι;

Γυναίκα: Μολύνθηκε. Έφυγε πριν 4 μήνες. Αυτός μου έκανε δώρο τα παπούτσια. Τα πρωινά μου τα έδενε με διάφορους τρόπους για να μην με πονάνε. Μου τα χάιδευε και μου τα φιλούσε.

Μάρλεϊ: Δεσποινίς, μην το κάνετε αυτό στον εαυτό σας. Κρατήστε τα παπούτσια.

Γυναίκα: Δεν θέλω. Θέλω να τον έχω κοντά μου. Θέλω τα παλιά. Δεν μπορείτε να καταλάβετε...

Η Γυναίκα φοράει ξανά τα σκουσμένα και φεύγει τρέχοντας από το μαγαζί.

(παύση)

Μάρλεϊ: Τι να πω; Δεν καταλαβαίνω.

Κέιν: Άλλη μια ευκαιρία, Μάρλεϊ.

Μάρλεϊ: Φοβούνται;

Κέιν: Δεν θέλουν.

Μάρλεϊ: Πώς γίνεται;

Κέιν: Δεν ξέρω!

Μπαίνει μια Κυρία, κοιτσαίνοντας.

Κυρία: Καλημέρα. Θα ήθελα, παρακαλώ ένα ζευγάρι παπούτσια. Ένα ζευγάρι καλά παπούτσια. Να τα φορώ και να μπορώ να βγω μια βόλτα της προκοπής.

Κέιν: Μάλιστα. Τι νούμερο θα θέλατε;

Κυρία: Τι νούμερο; Το συνηθισμένο νούμερο. 36 για τις γυναίκες, εκτός κι αν σας φαίνομαι για άντρας.

Κέιν: Αναρωτιόμουν μήπως είναι για δώρο.

Κυρία: Δώρο. Κανείς δεν κάνει πια δώρο παπούτσια. Σαν να τον καταριέσαι είναι τον άλλο. Ένα ζευγάρι νούμερο 36 παρακαλώ. Γρήγορα, γιατί βιάζομαι. Έχω να ετοιμαστώ. Δεν θέλω να καθυστερήσω!

Κέιν: Κι αν ερχόταν μια μέρα ένας μάγος, ένα τζίνι και σας έδινε το παπούτσι το σωστό;

Κυρία: Θα του έλεγα να πάει στο διάολο και να μου δώσει το παπούτσι που πρέπει. Έχω πολλά στο μυαλό μου και βιάζομαι. Αυτό το χρωματάκι θα ήθελα. Πάει και με τα μαλλιά μου.

Κέιν: Δεν έχουμε στο νούμερο που πρέπει. Εμείς εδώ έχουμε το νούμερο το σωστό. Σας το δίνουμε σαν δώρο. Μην ανησυχείτε, από κάτω αναγράφεται το νούμερο που πρέπει. Εσείς απλά θα τα φοράτε και δεν θα ανησυχήσετε ποτέ ξανά. Θα είστε ελεύθερη.

Κυρία: Βρε απατεώνα, που το παίζεις φιλόδοξος, τι νομίζεις; Ότι είσαι ο Ρομπέν των Δασών; Δώσε το ζευγάρι που θέλω και άσε τις φιλάνθρωπιες σε μένα.

Κέιν: (Βάζοντάς της με την βία το παπούτσι με το νούμερό της) Βάλτο μωρή κυράτσα του κερατά. Δεν φτάνει που σου δίνουμε παπούτσι, άλλοι θα έκλαιγαν και θα ικέτευαν γι' αυτό, μιλιάς κιόλας. Βάλτο και βούλωσέ το, μην στο καρφώσω και δεν μπορέσεις να το ξαναβγάλεις ποτέ.

Κυρία: Δεν το θέλω σου είπα. Άφησέ με. Άσε με σου είπα! Με πονάς! Κύριε, σας παρακαλώ, βοηθήστε με.

Μάρλεϊ: Κέιν, σύνελθε. Το παρατραβάς.

Κέιν: Θα μάθει να λέει ευχαριστώ η κυρία.

Κυρία: Θέλω το ζευγάρι που σας ζήτησα. (Πετάει τα παπούτσια μακριά) Δεν τα θέλω τα βρωμοπάπουτσα σας.

Ο Κέιν την σπρώχνει βίαια έξω από το μαγαζί ξυπόλυτη.

Κυρία: Σας παρακαλώ, αφήστε με. Τι κάνετε;

Κέιν: Σας βγάζω έξω από το μαγαζί μου.

Κυρία: Είμαι ξυπόλυτη. Τι κάνετε; Αφήστε με.

Κέιν: Αυτό σας αξίζει.

Η Κυρία χτυπάει μανιακά την πόρτα, φωνάζοντας να ανοίξει.

Κέιν: Δεν της ανοίγω.

Μάρλεϊ: Τι θα κερδίσεις με αυτό;

Κέιν: Δεν ξέρω. Ένα γουρουνι λιγότερο.

Μάρλεϊ: Κέιν, δεν μπορείς να την αφήσεις ξυπόλυτη έξω.

Κέιν: Μπορώ. Είχε την επιλογή της.

Μάρλεϊ: Δεν θέλει, γιατί επιμένεις;

Κέιν: Δεν ξέρει τι θέλει. Δεν μπορεί να θέλει. Δεν της έχει μάθει κανείς να θέλει.

Κυρία: Σας ικετεύω, ανοίξτε μου! Έχω παιδιά να μεγαλώσω. Σας ικετεύω. Εντάξει, θα πάρω τα παπούτσια που μου δίνετε. Το ορκίζομαι. Συγνώμη. Ανοίξτε μου, σας ικετεύω. Είμαι ξυπόλυτη. Δεν αντέχω, βοηθήστε. Σας ικετεύω!

Μάρλεϊ: (Ανοίγοντας την πόρτα) Ορίστε τα παπούτσια σας, κυρία μου. Ολοκαίνουρια και αναπαυτικά. Στο νούμερο που πρέπει. Καλό δρόμο.

Κυρία: Σας ευχαριστώ! Σας ευχαριστώ!

(παύση)

Μάρλεϊ: Τώρα;

Κέιν: Τίποτα.

Μάρλεϊ: Δεν τραβάει.

Κέιν: Όχι, δεν τραβάει.

Ο Κέιν φέρνει ένα τσίγκινο κάδο και καίει όλα τα παπούτσια που έφτιαξε την προηγούμενη μέρα.

Μάρλεϊ: Θα έπρεπε να είσαι ανακουφισμένος. Καλύτερα έτσι.

Ο Κέιν τραγουδάει.

Όλα είναι καλά όπως είναι

Μην αλλάξεις όπως είσαι μείνε

Τα πάντα εδώ είναι για καλό

Σε πετσοκόβουν κι εσύ λες ευχαριστώ

Όλα είναι για καλό

Ο Μάρλεν κάθεται ξεφυσώντας σε μια πολυθρόνα. Παρατηρεί τα εναπομείναντα ζευγάρια και επιλέγει ένα στο νούμερό του και το δοκιμάζει.

Μάρλεϊ: Αχ Θεέ μου. Ζω ένα όνειρο. Αυτό είναι παπούτσι! Όνειρο!

6^η Σκηνή

Λέιν: Καλημέρα.

Μάρλεϊ: Καλημέρα Λέιν, όμορφη ανηψούλα μου. Τι όμορφη που είσαι σήμερα. Τι λέω; Πάντα είναι όμορφη η Λέιν. Απορώ πώς δεν σε παντρέψαμε ακόμα. Μην ανησυχείς όμως, στην οικογένειά μας πάντα καθυστερούσαμε. Η δουλειά πάνω απ' όλα. Το 'Παπουτσάδικο Λέιν' κορώννα στο κεφάλι μας.

Λέιν: Σκάσε Μάρλεϊ.

Μάρλεϊ: Κορίτσι μου πώς μιλάς έτσι στον θείο σου;

Λέιν: Τι μυρίζεις;

Μάρλεϊ: Τα λουλούδια θα είναι. Αγόρασα τρεις ολόφρεσκιες ανθοδέσμες να καλωσορίσουμε την Άνοιξη, να μπαίνουν οι άνθρωποι μέσα να ανοίξει λίγο η ψυχή τους.

Λέιν: Μυρίζει καμένο.

Μάρλεϊ: Ο εγκέφαλος του Κέιν θα είναι.

Κέιν: Έκαψα εδώ κάτι παλιά παπούτσια να αδειάσει η αποθήκη. Ήταν πολύ μεγάλα τα νούμερα.

Λέιν: Εσύ έλεγες ότι αυτά πρέπει να τα φυλάμε σαν κόρη οφθαλμού, για όταν θα αλλάξει ο νόμος.

Κέιν: Δεν θα αλλάξει. Οι άνθρωποι συνήθισαν.

Η Λέιν πιάνει ένα ζευγάρι μέσα από τον τσίγκινο κάδο και του τα δίνει.

Λέιν: Ευτυχώς αυτά φαίνονται μια χαρά. Γλίτωσαν. Πανέμορφα! Ό,τι πρέπει. Έλα Κέιν, στένεψε τα.

Κέιν: Μα είναι καμένα.

Λέιν: Κάνε μου τη χάρη. Έχω μια καταπληκτική ιδέα. Μην καθυστερείς. Τροχό.

Ο Κέιν αρχίζει να τα τροχίζει.

Λέιν: Για δώσε μου να τα μετρήσω. 42,3. Τι σου έχω πει για τους πόντους; Όλο το ξεχνάς. Κι άλλο. Πρέπει να φτάσει τους 42.

Ο Κέιν τροχίζει.

Κέιν: Εντάξει τώρα;

Λέιν: Φανταστικά. Πάρε τώρα το ψαλίδι και κόψε όλα τα μαυρισμένα σημεία.

Κέιν: Μα γιατί να μην βάλω νέο δέρμα; Είναι παντού καμένο.

Λέιν: Γιατί το λέω εγώ. Εξαφάνισε τα.

Ο Κέιν το κάνει απορώντας.

Κέιν: Εντάξει τώρα;

Λέιν: Υπέροχα.

Κέιν: Μα είναι γεμάτο τρύπες. Για πέταμα είναι.

Λέιν: Πάρε αυτό το κομμάτι τώρα και μπάλωσέ τες.

Κέιν: Δεν καταλαβαίνω.

Μάρλεϊ: Επιχειρηματικό μυαλό. Ποτέ δεν αφήνει να πάει κάτι χαμένο. Πήρε από μένα.

Λέιν: Βούλωσέ το Μάρλεϊ.

Μάρλεϊ: Συγγνώμη κορίτσι μου. Το ξέρω, όταν δουλεύεις δεν θες να σε αποσπούν. Αχ, κι εγώ στα νιάτα μου έτσι ήμουν. Μετά χαλάρωσα. Έτσι κι αλλιώς κανείς δεν προσέχει τις λεπτομέρειες. Για μας το κάνουμε. Εσύ ευτυχώς έχεις κι έναν υπάλληλο να σε βοηθάει. Τι θα έκανες αν... Εντάξει, συγγνώμη, σταματάω.

Κέιν: Εντάξει;

Λέιν: Υπέροχα. Πάμε στα κορδόνια τώρα.

Κέιν: Να μην βάλω φερμουάρ;

Λέιν: Όχι, τα θέλω παλιάς κοπής.

Κέιν: Ό,τι θες Λέιν. Εσύ αποφασίζεις.

Λέιν: Γι' αυτό σε εκτιμώ. Γιατί πάντα αυτό ήταν άγραφος νόμος για μας. Τόσα χρόνια μαζί, δεν παράκουσες ποτέ. Μπορεί να αντιδρούσες, μα ήσουν πιστός υπάλληλος ή καλύτερα φίλος ή καλύτερα συνεργάτης. Ναι, συνεργάτης.

Κέιν: Τα παραλές. Τι σε έπιασε σήμερα; Ορίστε, έτοιμο.

Λέιν: Ωραία. Βάλε τα τώρα σε αυτό το πανέμορφο κουτάκι και κάνε διακόσμηση δώρου. Κορδέλες και όλα τα συναφή. Όπως παλιά.

Μάρλεϊ: Α, για δώρο το θέλει. Λέω κι εγώ, τόση περιποίηση. Ωραίο θα βγει με τις αμπαλαρισμένες τρύπες. Τι λέτε να κάνουμε new collection 'The Trip Show'; Είμαστε δημιουργοί πάνω απ' όλα. Ο καλός παπουτσή δεν επαναπαύεται στις ευκολίες του. Πρέπει να πειραματιστεί, να ρισκάρει! Το παπούτσι είναι..

Κέιν: Έτοιμο! Όπως παλιά.

Λέιν: Υπέροχο! Ονειρεμένο, φανταστικό! Α, να μην ξεχάσω, υπέγραψε, σε παρακαλώ κι αυτό το χαρτί.

Ο Κέιν απορημένος υπογράφει και η Λέιν του το προσφέρει μαζί με το κουτί.

Λέιν: Ορίστε. Για σένα. Ένα δώρο για να σε ευχαριστήσω για τις υπηρεσίες σου και η απόλυσή σου. Στο καλό και να μας γράφεις!

Κέιν: Λέιν...

Λέιν: Παρακαλώ. Α, ναι, με συγχωρείς, ξεχάστηκα. Η αποζημίωσή σου. Νομίζω αυτά είναι μια χαρά.

Κέιν: Μα τι θα κάνω;

Λέιν: Αγαπημένε μου, μην ανησυχείς. Θα έχεις όλο το χρόνο τώρα να ασχοληθείς με την επαναστατική σου δραστηριότητα.

Κέιν: Λέιν σε παρακαλώ... Παραφέρθηκα. Συγνώμη.

Μάρλεϊ: Εγώ έκανα τα αδύνατα δυνατά να τον μεταπείσω. Σήμερα ετοιμαζόμουν να τον πάω στην αστυνομία μετά από όλα αυτά.

Λέιν: Πέρασα εγώ από εκεί. Μην φοβάσαι!

Μάρλεϊ: Θα τον κλείσουν μέσα;

Λέιν: Όχι, δεν υπάρχουν αποδείξεις. Είναι πολύ τυχερός. Κανείς δεν θα πιστέψει μια τρελή, που βρίζει τους πάντες.

Μάρλεϊ: Θα έπρεπε! Έπαιξε τη ζωή μας κορώνα γράμματα.

Μπαίνει μέσα ο Νεαρός και κοιτάζει τα ζευγάρια στις στήλες με το νούμερο 42.

Κέιν: Παρακαλώ κύριε, πώς θα μπορούσα να βοηθήσω;

Λέιν: Δεν χρειάζεται, Κέιν. Θα αναλάβω εγώ πλέον, εξολοκλήρου.

Κέιν: Μα... Δώσε μου άλλη μία ευκαιρία.

Λέιν: Μίλησα. Πάρε τον Μάρλεϊ και δρόμο!

Μάρλεϊ: Εγώ γιατί; Τι έκανα;

Λέιν: Μην με κάνετε να χάσω την υπομονή μου.

Κέιν: Έλα, Μάρλεϊ. Πάμε.

Μάρλεϊ: Εγώ δεν έκανα τίποτα. Εγώ ήμουν αντίθετος εζ' αρχής. Καλά έρχομαι. Ίσως σήμερα είσαι νευριασμένη. Αύριο θα ξανάρθω. Πώς θα τα βγάλεις πέρα μόνη; Η αλήθεια είναι ότι χρειαζόμουν ένα ρεπό. Κουραστήκαμε σήμερα.

Ο Κέιν και ο Μάρλεϊ φεύγουν.

Λέιν: Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;

Νεαρός: Φαίνεστε ταλαιπωρημένη.

Λέιν: Ναι, είμαι λίγο. Ξέρετε... Το μαγαζί, τα πρέπει, τα μη, αλλά μην σας απασχολώ με αυτά. Παρακαλώ. Εδώ είναι η σειρά Soft line, με μαλακές σόλες και ορθοπεδικούς πάτους.

Νεαρός: Ναι, με ενδιαφέρει η απαλότητα. Πολύ. Έχουμε συνηθίσει στη σκληρότητα και δεν κάνει. Αυτή η σειρά φαίνεται ότι πρέπει για να...

Λέιν: (Γελώντας νευρικά) Πρέπει να πάω προς νερού μου. Χίλια συγνώμη.

Νεαρός: Παρακαλώ. Εγώ θα σας περιμένω.

Ο Νεαρός κοιτάει τα παπούτσια, αλλά κάποιες φορές καρφώνει την Λέιν με τα μάτια του.

Λέιν: Θέλετε να σας φέρω κάτι να πιείτε;

Νεαρός: Όχι, όχι είμαι μια χαρά. Σήμερα, εδώ είμαι μια χαρά. Θα δοκιμάσω αυτά. Φαίνονται ότι πρέπει. Είναι 42, σωστά;

Λέιν: Μισό λεπτό να σας βοηθήσω. Ανοίγουν δύσκολα.

Η Λέιν γονατίζει μπροστά του και του βγάζει τα παπούτσια.

Λέιν: Μα πώς; Τα πόδια σας είναι...

Νεαρός: Καθαρά.

Λέιν: Ναι.

Νεαρός: Απαλά. Σας φαίνεται παράξενο; Μην διστάζετε... Ό,τι σας κάνει να παίρνετε αυτό το βλέμμα, πρέπει να το συνεχίζετε. Αγγίζετε τα.

Λέιν: Έχω τόσο καιρό να ακουμπήσω τέτοιο δέρμα. Είναι μαλακά, δροσερά. Θέλω..

Νεαρός: Μην φοβάστε, δεν παρεξηγώ. Παρακαλώ.

Η Λέιν αρχίζει να τα μυρίζει, να τα φιλάει και να γλύφει τα πόδια του Νεαρού.

Λέιν: Σας ευχαριστώ. Ίσως παραφέρθηκα, δεν ξέρω. Συγνώμη, δεν ήθελα...

Νεαρός: Είστε τόσο γλυκιά. Μην ντρέπεστε. Συνεχίστε. Τα περιποιούμαι πολύ. Κάθε μέρα τα βάζω μέσα σε χλιαρό νερό, να μαλακώσουν και τα πλένω με αλάτι από τη θάλασσα. Ύστερα παίρνω μια κατάλευκη πέτρα και τα τρίβω με μαλακές κινήσεις. Να έτσι... Και μετά με αυτόν τον κρύσταλλο. Στο τέλος απλώνω αργά αργά λίγη κρέμα και τους μιλάω. Τα ευχαριστώ που όλη τη μέρα με βαστούν και με ταξιδεύουν.

Λέιν: Τα πόδια σας δεν πρέπει να χαλάσουν.

Νεαρός: Μην ανησυχείτε. Τα προσέχω πολύ.

Η Λέιν πάει τρέχοντας στην αποθήκη και φέρνει ένα κουτί.

Νεαρός: Μα πού πάτε;

Η Λέιν ανοίγει το κουτί και εμφανίζει δυο πανέμορφα παπούτσια και του τα βάζει.

Λέιν: Σας παρακαλώ, δεχτείτε αυτό το δώρο. Είναι στο νούμερό σας.

Νεαρός: Αδύνατον. Δεν πρέπει. Δεν θέλω να σας κάνω κακό.

Λέιν: Καλό. Μόνο καλό μου κάνετε σήμερα.

Νεαρός: Κι αν σας πιάσουν;

Λέιν: Θα σβήσω το νούμερο από κάτω. Να, και το πέντε θα το κάνω δύο. Δεν είναι τίποτα. Κανείς δεν θα το καταλάβει.

Νεαρός: Πώς σας λένε;

Λέιν: Λέιν.

Νεαρός: Λέιν, σε ευχαριστώ.

Λέιν: Εγώ σ' ευχαριστώ.

(παύση)

Και να μας ξανάρθετε. Την επόμενη βδομάδα βγάζουμε προσφορές και όλα θα είναι στη μισή τιμή. Ορίστε, πάρτε και αυτά τα κουπόνια. Είναι για τους τακτικούς πελάτες και αν θέλετε..

Νεαρός: Θα ξανάρθω σίγουρα, Λέιν. Καλημέρα.

Ο Νεαρός φεύγει και η Λέιν τραγουδάει.

Όλα είναι απαλά

Το αγόρι με τα χρυσά μαλλιά

Το βλέμμα τόσο καθαρό

Θεέ μου, βρήκα ποιον θα παντρευτώ

Κι αν όλα παν καλά

Σύντομα θα κάνουμε παιδιά

Το πρώτο θα το πω Μαξιμιλιανό
Το δεύτερο Αιμίλιο
Τα βαφτίσια θα γίνουν τον Απρίλιο

Θεέ μου, πότε θα ραφτώ
Βρήκα τον άντρα το σωστό
Μα τι λέω είναι μικρό παιδί
Δεν πειράζει έχουν αλλάξει οι καιροί

Σήμερα έχουμε γιορτή
Θα ραφτώ την Κυριακή
Κι αν όλα παν καλά
Μαζί θα κάνουμε παιδιά

7^η Σκηνή

Η Λέιν δοκιμάζει γόβες και κοσμήματα. Την διακόπτει ο Κέιν, ο οποίος παραπατάει ξυπόλυτος, κρατώντας το δώρο της στα χέρια.

Κέιν: Καλησπέρα.

Λέιν: Καλησπέρα, Κέιν. Ξέχασες τίποτα;

Κέιν: Ναι, ξέχασα εμένα. Ήρθα να κάνω ένα δώρο στον εαυτό μου. Ήρθα να συμμορφωθώ, να γίνω άνθρωπος.

Λέιν: Σε παρακαλώ, έχω δουλειά. Μην ανησυχείς. Όλα καλά. Περρασμένα ξεχασμένα. Φύγε τώρα.

Κέιν: Θέλω να σου αποδείξω ότι έγινα άνθρωπος. Ένας σωστός άνθρωπος. Χρειάζομαι τα εργαλεία όμως. Δεν μπορώ μόνος. Χρειάζομαι τροχό και γυάλισμα, χρειάζομαι κόφτη και λιμάρισμα. Δεν μπορώ χωρίς τα εργαλεία. Χρειάζομαι τα εργαλεία. Τα μηχανήματα. Χωρίς αυτά δεν μπορώ. Όχι, δεν μπορώ.

Λέιν: Κέιν, τι κάνεις; Πώς είσαι έτσι; Ξυπόλυτος ήρθες;

Κέιν: Τα κρατάω εδώ τα παπούτσια μου. Το δώρο σου. Θέλω να φτιάξω ένα παπούτσι που να μου αξίζει. Πρέπει να φτιάξω ένα παπούτσι που να με πονάει. Θέλω το παπούτσι μου να με συντρίψει. Να δεις πόσο αξίζω. Πόσο αξίζω αυτή τη δουλειά. Μπορώ να δουλεύω και νεκρός, εδώ πάνω στο τροχό.

Λέιν: Δεν χρειάζομαι αποδείξεις, Κέιν. Ό,τι ήταν να δω, το είδα. Δεν φταις εσύ. Δεν σε κατηγορώ, αλλά δεν μπορώ πλέον να σε εμπιστευτώ. Τόσο απλά. Ήδη έβαλα αγγελία για υπάλληλο.

Κέιν: Τον Μάρλεϊ θα τον διώξεις;

Λέιν: Δεν ξέρω και δεν σε αφορά.

Κέιν: Με αφορά.

Λέιν: Φύγε, Κέιν από δω.

Κέιν: Ξέρεις γιατί με αφορά.

Λέιν: Δεν με νοιάζει τι σε αφορά και τι όχι. Μου είσαι παντελώς αδιάφορος. Φύγε από δω μέσα.

Κέιν: Εσύ φταις.

Λέιν: Ναι, εγώ φταίω για όλα. Πάντα εγώ φταίω και πάντα εγώ θα φταίω. Εγώ είμαι η κληρονόμος του 'Παπουτσαδίκου Λέιν', η κόρη και εγγονή του Κόρι και Τόρι Λέιν και αυτό αρκεί για να είμαι ο παντοτινός φταίχτης. Εγώ φταίω. Ικανοποιημένος;

Κέιν: Με έβαλες να τον καρφώσω.

Λέιν: Αυτό δεν αναιρεί το γεγονός ότι ο μισθός σου αυξήθηκε κατευθείαν, κατά το ήμισυ.

Κέιν: Έμεινε χωρίς δουλειά.

Λέιν: Τον έβαλα στο μαγαζί. Δεν θέλω να μου χαλάσεις την διάθεση πάλι. Σε παρακαλώ, φύγε.

Κέιν: Πρώτα θα τελειώσω τα παπούτσια μου.

Λέιν: Είσαι τρελός; Τι κάνεις;

Κέιν: Φτιάχνω το τέλειο παπούτσι.

Λέιν: Έχεις πιει έτσι;

Κέιν: Το παπούτσι που δηλώνει ότι όλοι θα έπρεπε να έχουμε ίδιο μερίδιο πόνου. Αφού δεν μπορούμε χαράς, να έχουμε πόνου.

Λέιν: Μιλάς εσύ για πόνου; Βρε γελοίο, εσύ είσαι ο μόνος τυχερός της υπόθεσης. Εσένα ο καλός θεούλης σε έκανε κοντό με ποδαράκι μικρού παιδιού, με ποδαράκι νόμιμο. Μη μιλάς λοιπόν και άσε κάτω το τροχό. Δεν χρειάζεται να αποδείξεις κάτι. Ειδικά σε μένα. Εγώ είμαι αναγκασμένη χειμώνα, καλοκαίρι να φοράω πέντε ζευγάρια κάλτσες για να ισορροπώ. Άφησα όλη μου τη ζωή να φύγει, για να συντηρήσω αυτό το παλάτι. Και τι κατάλαβα; Σουλατσάρω ερωτοτροπώντας με τις γόβες μου. Αυτό ήθελα, νομίζεις;

Κέιν: Έτοιμο! Νούμερο 40. Ένα νούμερο για να μπορεί να δικαιολογήσει το στένεμα. Και τώρα να, είμαι δίκαιος. Στενεύομαι. Δεν μπορώ να περπατήσω. Δεν μπορώ να πάω ευθεία. Κουτσαίνω. Σκύβω. Περπατάω σκυφτός και τα μάτια μου δακρύζουν. Σιγά σιγά θα αρχίσουν να δημιουργούνται πληγές και θα χαίρομαι. Θα λέω: 'Να! Είμαι κι εγώ σαν όλους τους άλλους. Δεν είμαι μόνος. Είμαι σαν κι εσάς. Δεν αξίζω περισσότερη χαρά. Ο πόνος είναι κοινός. Ο πόνος μοιράζεται. Θα έπρεπε να μοιράζεται, αφού δεν μοιράζεται η χαρά.

(παύση)

Λέιν: Δεν χρειάζεται να το κάνεις όλο αυτό. Μείνε στη δουλειά. Εντάξει. Με έπεισες.

(παύση)

Κέιν: (Βγάζοντας τα παπούτσια) Δεν μπορώ. Είμαι ανίκανος. Δεν μπορώ να το κάνω. Είμαι δειλός. Δεν μπορώ να το κάνω.

Λέιν: Μα Κέιν, τι θα αλλάξει αν το κάνεις;

Κέιν: Χθες είδα ένα όνειρο. Ένα τόσο όμορφο όνειρο. Είμασταν όλοι. Όλοι εμείς. Τόσος κόσμος. Άνθρωποι από κάθε μέρος της γης και ήταν όμορφα. Γελούσαμε. Είμασταν με τα πόδια μας γυμνά στη θάλασσα και χορεύαμε. Και όλα ήταν ήρεμα και τα μάτια μας καθαρά, γαληνεμένα. Δεν φοβόντουσαν. Χορεύαμε και πατούσαμε το βρεγμένο χώμα και

έβρεχε. Μια βροχή ζεστή. Δεν σε πλήγωνε. Και ήταν ήρεμα. Αναπνέαμε. Γαλήνια. Δεν υπήρχε ούτε πόνος, ούτε χαρά. Είμασταν ελεύθεροι.

Λέιν: Ξάπλωσε, Κέιν. Είσαι χάλια και βρωμοκοπάς.

Κέιν: Είμασταν τόσο όμορφοι. Τόσο δυνατοί, χωρίς δύναμη. Είμασταν ελεύθεροι.

Λέιν: Έτσι είναι τα όνειρα. Όμορφα. Κοιμήσου λίγο και θα σε ξυπνήσω μετά.

Κέιν: Δεν θέλω άλλο να κοιμάμαι. Θέλω να παλέψω. Θέλω να...

Λέιν: Παλεύεις και αύριο. Άντε κοιμήσου τώρα. Ανώριμος μια ζωή. Ένας αιώνιος έφηβος.

8^η Σκηνή

Μπαίνει μέσα μία μικρή δεσποινίς, γύρω στα 13, η Έφηβη.

Έφηβη: Καλησπέρα, είναι κανείς εδώ; Καλησπέρα. Ντιν, νταν, ντον. Εεεεε! Είμαι η Έρικα και μπήκα στο μαγαζί σας! Δοιμάζω τα παπούτσια σας και τώρα τα ξεχειλώνω και τα δαγκώνω και τώρα χοροπηδάω πάνω τους και τα διαλύω. Εεεεε! Τώρα τα βάζω στη τσάντα μου και σηκώνομαι και φεύγω!

Λέιν: Παρακαλώ, τι κάνετε εκεί;

Έφηβη: Ανάσταση! Δεν έκανα τίποτα. Δοιμάζα τον κύριο που κοιμάται, να δω αν θα ξυπνήσει.

Λέιν: Αφήστε τον αυτόν. Ήταν δύσκολη μέρα και έπρεπε να ξεκουραστεί. Τι θα θέλατε;

Έφηβη: Καταρχήν, θα ήθελα να σας συστηθώ. Λέγομαι Έρικα Τρέιν και είμαι δεκατριών χρονών. Ασχολούμαι με την ενόργανη γυμναστική και αποστολή μου είναι να κάνω μεγάλα άλματα πάνω σε μαλακά γαλάζια στρώματα. Όταν μεγαλώσω θα ασχοληθώ επαγγελματικά, γιατί η δασκάλα μου λέει ότι είμαι η καλύτερη σε όλα τα τμήματα που έχει και έχει τρία, δηλαδή εξήντα μαθητές, δηλαδή είμαι η πρώτη από τους εξήντα, οπότε θα μπορούσα να γίνω και η καλύτερη στον κόσμο κάποτε. Οι πιθανότητες είναι πάρα πολλές, γιατί αν υπολογίσετε ότι το ένα στα εξήντα είναι ίσο με το είκοσι επί τοις χιλίοις συν εφτά που μπορούν να είναι οι εξαιρέσεις, το οποίο αν το βάλετε στο κλάσμα χι, ψι συν νι και κάνετε μια εξίσωση με ανώνυμο χι εμένα και το διαιρέσετε με το έξι δισεκατομμύρια σε όλο το κόσμο, είναι πιθανό σε ένα, δύο, τρία, τριάντα χρόνια να γίνω η καλύτερη στο είδος μου. Το πρόβλημα είναι ότι ο νόμος περί στενέματος έχει οδηγήσει τις πιθανότητες σε πλήρη καταστροφή. Το κλάσμα απέκτησε παρονομαστή μηδέν και τώρα, ό,τι και να βάλω στον αριθμητή, τα πάντα γίνονται μηδέν και αυτό δεν είναι καλό. Μου καταστρέφει όλα τα σχέδια.

Λέιν: Μάλιστα! Είστε απόλυτα σαφής, τολμώ να ομολογήσω. Οπότε να φανταστώ ότι θα θέλατε να κάνουμε κάποια μικρή ζαβολιά, για να βγουν οι εξισώσεις;

Έφηβη: Όχι, όχι! Καμία ζαβολιά. Θέλω να μάθω τι νούμερο φοράω. Αν υπολογίσουμε ότι είμαι δεκατριών και το Σεπτέμβρη εννιά του μηνός γίνομαι δεκατέσσερα, σημαίνει ξεκάθαρα πια, ότι είμαι έφηβη. Σωστά;

Λέιν: Σωστά.

Έφηβη: Δεν είμαι παιδί. Σωστά;

Λέιν: Σωστά.

Έφηβη: Μέχρι τώρα φορούσα 33, που μου ήταν σχετικά άνετο, αν εξαιρέσετε το γεγονός ότι τα τρύπησα για να βγαίνουν τα δάχτυλα απ' έξω και μετά έραψα πολύχρωμα

κορδελάκια, για να μην φαίνομαι σαν βάτραχος. Τώρα όμως θα μπορούσα να βάλω 36. Έτσι δεν είναι; Δεν είμαι παιδί. Είμαι έφηβη, σωστά;

Λέιν: Σωστά. Αν και ο νόμος περί στενέματος, δεσποινίς, δεν αναφέρει τίποτα για τους έφηβους. Συνάγεται όμως από το άρθρο είκοσι επτά του Αστικού Κώδικα, που λέει ότι ενήλικας θεωρείται, όποιος έχει συμπληρώσει το δέκατο όγδοο έτος της ηλικίας του και είναι ικανός για κάθε δικαιοπραξία. Άρα εσείς, που είστε δεκατριών δεν είστε ενήλικη, αφού δεν είστε δεκαοχτώ. Βέβαια, δεν είστε ούτε παιδί. Δεν ξέρω τι είστε.

Έφηβη: Εκεί θέλω να καταλήξω. Δεν είμαι ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Άρα τι είμαι;

Λέιν: Μάλλον συγκαταλέγεστε στα παιδιά.

Έφηβη: Μα δεν είμαι παιδί. Τα κάνω όλα μόνη μου. Πηγαίνω στο σχολείο μόνη, στην ενόργανη, στα αγγλικά, στα γαλλικά και στα γερμανικά. Και όλα αυτά με τα πόδια. Φαντάζεστε πόσο ανάγκη τα έχω.

Λέιν: Δεν είμαι νομικός. Δεν γνωρίζω. Υποχρεούμαι να σας δείξω τα παιδικά παπούτσια. Ακολουθήστε με, σας παρακαλώ.

Έφηβη: Μα δεν είμαι παιδί.

Λέιν: Ναι, αλλά δεν είστε και ενήλικας.

Έφηβη: Είμαι στο ενδιάμεσο. Θα μπορούσαμε, περιμένετε λίγο, θα μπορούσαμε να κάνουμε μια διαίρεση ακόμα. Το ενδιάμεσο του 33 και του 36, είναι το 34,5. Άρα εγώ θα μπορούσα να πάρω τέτοιο παπούτσι. Σωστά;

Λέιν: Δεν υπάρχει τέτοιο παπούτσι. Βγάζουμε μόνο 33, 36 και 42.

Έφηβη: Μα συνάγεται.

Λέιν: Ναι, αλλά δεν αναφέρεται στο νόμο κάτι τέτοιο ρητώς.

Έφηβη: Κατάλαβα. Καλά. Εσείς γιατί περπατάτε έτσι;

Λέιν: Το 36 μού είναι μεγάλο. Αναγκάζομαι να βάζω πολλές κάλτσες, αλλά δεν αρκεί πάντα.

Έφηβη: Σοβαρά; Εμένα το 36 είναι το νούμερό μου. Είμαι ανεπτυγμένη, όπως βλέπετε για την ηλικία μου, αλλά το 36 είναι τέλειο. Αφήνει και λίγο χώρο μπροστά για να μπορεί να αναπνέει το πόδι. Θα μπορούσαμε να..

Λέιν: Ναι...

Έφηβη: Θα μπορούσαμε να...

Λέιν: Ούτε να το σκέφτεστε. Αποκλείεται!

Έφηβη: Μα, κυρία, έτσι και οι δύο θα είμαστε ευχαριστημένες. Κανείς δεν θα καταλάβει.

Λέιν: Είναι καταγεγραμμένη κάθε αγορά στο σύστημα, δεσποινίς. Δεν ξέρετε το σύστημα.

Έφηβη: Θα ήθελε να γίνω η καλύτερη χορεύτρια ενόργανης μουσικής, όταν μεγαλώσω. Κοιτάζτε. Θα κάνω εδώ μπροστά σας ένα άλμα.

Η Έφηβη κάνει ένα άλμα.

Δεν ήταν τέλειο; Εντάξει, δεν ήταν και το καλύτερό μου, αλλά το συγκεκριμένο είναι λίγο δύσκολο και με στενεύουν και τα παπούτσια. Εξασκούμε τώρα σε αυτό και υπολογίζω σε δύο μήνες με καθημερινή εξάσκηση, να πετύχει στο εκατό τοις εκατό.

Λέιν: Με συγχωρείτε, δεσποινίς. Μου είστε πολύ συμπαθής, αλλά δεν μπορώ. Δεν αποφασίζω εγώ. Απλώς εκτελώ. Ποιο σχέδιο επιθυμείτε;

Έφηβη: Αυτό με τις κόκκινες γραμμές.

Λέιν: Συγνώμη και πάλι.

Έφηβη: Εντάξει, καταλαβαίνω. Δεν φταίτε εσείς. Καλό απόγευμα.

Λέιν: Καλή συνέχεια. Καλοφόρετα.

Η Έρικα βγαίνει.

Λέιν: Θεέ μου, τι άλλο θα ακούσω σ' αυτή τη πόλη. Κέιν, ζύπνα. Έλα, έχουμε πολύ δουλειά. Φτάνει ο ύπνος. Σήκω!

Κέιν: Τι έγινε;

Λέιν: Ξύπνα. Έλα να με βοηθήσεις. Έχουμε μείνει πίσω με όλα αυτά.

Κέιν: Έρχομαι αμέσως.

Ο Κέιν και η Λέιν μπαίνουν πίσω από τα μηχανήματα και ξεκινάνε μανιωδώς τη δουλειά.

Η δουλειά είναι η καλή μας συντροφιά

Δουλειά δουλειά δουλειά

Μόνο έτσι πας μπροστά

Το σύστημα να 'ναι ενεργό

Για χορό δεν έχουμε καιρό

Κάθε μέρα ξεινιάει στις εφτά
Και την κάρτα την χτυπάω στις εννιά
Παπούτσια φτιάχνω εκατό
Μάλλον δεν θα παντρευτώ

Τελείωσε το γλέντι μας αυτό
Τέρμα τα ψέματα
Το πιστό δεν ήτανε καλό
Δεν αλλάζει η γη αυτή
Ο τροχός με περιμένει στη στροφή
Το όνειρό μου το έχω κάπου εδώ
Μόνο γόβες θέλω να φορώ
Σπέρνε πέτρες κάθε μέρα
Εγώ θα έρχομαι να κλαδεύω τη Δευτέρα

ΤΕΛΟΣ

